

ELISABET DE LA TRINITAT

Vivència

Maria Alves, carmelita descalça

Vaig “descobrir” sor Isabel als 18 anys. Ho recordo com si fos ara, llegint-la a la muntanya, al costat d’una ermita. L’entorn de silenci i de solitud m’omplia de pau, de desig de Déu, em despertava unes ganes fortes d’entrar dins meu, de relacionar-me amb el Déu de qui parlava sor Isabel en els seus escrits. Recordo també que em van impressionar vivament les fotos d’ella, el seu rostre serè, la intensitat dels seus ulls, la mirada de profunditat... Llavors em deia a mi mateixa: “Sí, vull ser de Jesús, vull entrar en comunió d’amor i amistat amb Déu”. Sor Isabel em contagiava i m’entrava una gran nostàlgia de Déu.

Durant els 31 anys que porto en el Carmel, l’he llegida en diferents etapes de la meua vida de carmelita: de novícia, els primers anys de professa, molts anys al novembre, quan s’acostava l’aniversari de la seva mort, i en ocasió del seu centenari, de nou torno a llegir-la. Sempre em porta a la mateixa cosa que he dit abans, desig de Déu, d’unitat en L’AMOR. Quins trets descobreixo en sor Isabel, en els seus escrits, a través de les seves cartes, i de la seva vida? Quin missatge té en l’actualitat per a nosaltres?

Veig una persona, una dona unificada en l’AMOR, en Déu, amb una simplicitat de vida. Sor Isabel no anava pels “*arrabales*” que ens diu Teresa de Jesús; tota la seva afectivitat i la seva intel·ligència l’encaminaven cap a una sola direcció, una sola intenció que era la que omplia la seva vida: Déu. El Tot, la plenitud, ho troba en el seu interior, és el “lloc” on troba i viu Déu i en Déu ella, “el cel a la terra” com ens diu en diferents moments dels seus escrits.

Apassionada per temperament, “de sensibilitat volcànica”, molt afectiva, espontània sense aparences, sor Isabel canalitzà totes les seves forces i energies ja des de petita —i no li va ser gens fàcil—, en el seguiment de Jesús, en estar disponible per a ell amb una voluntat decidida, amb un cor net i generós. Fa l’esforç constant de deixar-se transformar per Jesús, com l’únic camí per a encarnar el voler de Déu en ella, una decidida voluntat d’identificar-se amb ell, fins els darrers moments de la seva existència, viscuda amb una malaltia gravíssima que la va portar a la mort als seus 26 anys.

En les seves cartes veiem a sor Isabel humana, molt sensible a la bellesa de la natura, a l’art —des de petita tocava el piano—, a l’amistat, molt afectuosa. Sor Isabel tot el que veu al seu voltant (el que la rodeja, la relació amb les persones que la coneixen, l’amor entranyable per la seva família, la seva mare...), ho viu, ho gaudeix, sense possessió, sense superficialitat, amb una mirada contemplativa i de desprendre, mirant més enllà de les coses, transcendent-les.

Què m'ensenya? Què em contagia? Què ens està dient sor Isabel a nosaltres que vivim de vegades atabalats, amb presses, passant d'una cosa a altra sense parar-nos, amb sorolls constants dins i fora nostre?

Crec que el missatge de sor Isabel és actualíssim. Així com santa Teresina ens va parlar i ens parla sobre la tendresa i la misericòrdia de Déu, sor Isabel a mi em sembla que dona una resposta a la "fam" de felicitat que senten moltes persones, el buit que pateixen de sentit en la vida, principalment aquí a l'Occident. Sor Isabel de la Trinitat ens vol ensenyar a descentrar-nos de nosaltres per centrar-nos en Déu, ens indica el camí, la font d'aigua viva. Ella va pouar per acollir la veritat no com un saber sinó com la llum que orienta la seva vida, aliment per nodrir la seva existència, amb la Paraula de Déu, la doctrina de sant Pau que la va fer seva, amb sant Joan de la Creu, amb el místic Ruysbroek, que van influenciar fortament el seu itinerari espiritual.

Com diu sor Michelle, carmelita del monestir de Dijon (gran coneixedora de sor Isabel de la Trinitat): "ens interpel·la, ens fa una crida personal intransferible a triar on volem romandre, a deixar allò que és superficial, en tots els sentits. Tendir al silenci essencial que em permetrà d'ESCOLTAR: ocupar totes les meves energies només en el Senyor, caminar cap a la simplicitat amb l'ascesi de la PREFERÈNCIA. Trobar l'Essencial de l'essencial", i amb paraules de Sant Joan de la Creu: "*Que no desechando nada del hombre ni excluyendo cosa suya de este amor, dice (Dt 6,5): Amarás a tu Dios de todo tu corazón y de toda tu mente, y de toda tu alma, y de todas tus fuerzas*" (2N 11,4

NOTES BIOGRÀFIQUES

- * Neix a Avor (França) el 18 d'octubre de 1880. El pare, Josep Catez, és un militar enèrgic i perseverant, fill d'una família pobra de la regió de Calais; la seva mare, meridional d'una bona sensibilitat i comunicativa.
- * Aviat (1882) la família es trasllada a Dijon. "És un autèntic dimoniet, s'arrossega i cada dia necessita un parell de pantalons blancs.(...) És molt xerraire" (Isabel Rolland)
- * 1883: Neix Margarita "Guita", la seva germana. Dos caràcters ben diferenciats: Isabel fort i rabiüt, però amb molt bon cor, Guita més dolça.
- * Amb set anys, perd el seu pare, mort per una crisi cardíaca. Canvi de domicili familiar a una zona més econòmica de Dijon. Per la finestra es veu un edifici estrany: el Carmel. Aviat comença els estudis de música
- * Amb 10 anys fa la primera comunió. "Ja no tinc gana, Jesús m'ha alimentat...". També és confirmada. Viu intensament els sagraments i li agrada pregar.
- * El 1894, als 14 anys, decideix entregar-se a Crist, el seu estimat i li ofereix la seva virginitat. "Jesús, de tu tinc l'ànima gelosa, / vull ser aviat la teva esposa. Amb tu jo vull sofrir / i per trobar-te, morir." Segueix els estudis musicals, però, ara ja ho té molt clar: vol entrar al Carmel.
- * Fins al 1899 viu com els joves del seu temps. Li agrada viatjar, la muntanya, el mar, relacionar-se amb els amics. Col·labora a la catequesi, visita els malalts, fa pregària. Però ella camina decidida cap el seu destí de carmelita, malgrat que la seva mare no vol parlar-ne fins que no faci els 21 anys.
- * Als 19 anys segueix fent vida social. A les vetllades de ball els joves diuen: "No és per a nosaltres, observeu la seva mirada...", i una dama li comenta: "Isabel, tu veus Déu...". Gran activitat literària: poesies, el Diari, cartes, tot centrat en el seu amor intens a Crist. Llegeix "Camí de Perfecció" de santa Teresa que l'orienta definitivament en la pregària.
- * En una entrevista el P. Vallée, dominic, li fa comprendre i donar-se al Déu Pare, Fill i Esperit Sant. Aquesta experiència trinitària ja l'acompanyarà sempre. Ella mateixa escriu els seus propòsits: "Fer de la meua vida una pregària contínua", "treballar per assolir la

santedat”, ser “la imatge d’una veritable carmelita”.

* Quan fa els 21 anys, acompanyada de la seva mare, entra al monestir de Dijon. “No em peneixo d’aquests anys d’espera, la meua felicitat és tan gran, valia la pena comprar-la bé.”

* Dos anys després, fa la seva professió religiosa. Malgrat el seu entusiasme, no ha pogut evitar entrar en una etapa de dubtes previs al compromís. L’amor i la fe són el seu secret per salvar les dificultats. La seva salut, ja tocada, se’n ressent.

* 1904: Escriu un dels seus textos més profunds, la pregària “Elevació a la Trinitat” autèntic compendi de la seva senzilla teologia i nucli de la pròpia experiència. “Ja no visc jo, és Crist qui viu en mi”.

* 1905: Augmenten les crisis de salut. Gran activitat de correspondència. “El meu ideal és ser «Lloanç de la seva glòria», (...) el meu Espòs m’ha fet entendre que aquesta és la meua vocació (...) a l’espera d’anar a cantar el Sanctus etern a la ciutat dels sants”.

* Pel març de l’any 1906 entra a definitivament a la infermeria, però continua redactant els seus millors escrits. El sofriment i l’Amor de Crist, els escrits de sant Joan de la Creu, les cartes de sant Pau i la seva implicació amb la Trinitat són els seus referents.

* 24 de Setembre de 1906. Acaba d’escriure el seu gran testament, una guia per fer exercicis espirituals: “L’últim recés”. Augmenten els dolors, però manté la correspondència: “És el meu Déu qui es complau en immolar la seva petita hòstia i aquesta missa que Ell celebra amb mi (...) pot durar encara molt de temps”. “Estimada mare: vaig trobant ja gust al meu estimat Calvari i demano al meu Mestre que posi la meua tenda al costat de la seva”.

* Mor a les sis del matí del 9 de novembre de 1906, als 26 anys d’edat, acompanyada de la comunitat. Les seves darreres paraules: “Me’n vaig a la Llum, a l’Amor, a la Vida!”.

* L’any 1984 és beatificada a Roma pel papa Joan Pau II.

* L’any 2016 és canonitzada a Roma pel papa Francesc.

RACIÓ D’ELISABET DE LA TRINITAT

“Oh Déu meu, Trinitat a qui adoro!

Ajuda'm a oblidar-me totalment de mi, per instal·lar-me en Tu, immòbil i serena, com si la meua ànima estigués ja a l'eternitat.

Que res no pugui torbar la meua pau, ni fer-me sortir de Tu, el meu Déu immutable, sinó que cada moment em submergeixo més endins en la profunditat del teu Misteri.

Oh el meu Crist estimat, crucificat per amor! Voldria ser una esposa per al teu Cor; voldria cobrir-te de glòria; voldria estimar-te... fins a morir d'amor. Però conec la meua impotència, i et demano que em «revistes de tu mateix», que identifiquis la meua ànima amb tots els sentiments de la teua ànima, que em submergeixis en Tu, que m'envaeixis, que ocupis Tu el meu lloc, perquè la meua

vida no sigui més que una irradiació de la teva vida. Vine a mi com a Adorador, com a Reparador i com a Salvador.

Oh Verb etern, Paraula del meu Déu! Vull passar la meva vida escoltant-te, vull ser tota oïda al teu ensenyament per aprendre-ho tot de Tu. I després, enmig de totes les nits, de tots els buits i de tota la meva ineptitud, vull viure amb els ulls clavats a Tu sense apartar-me mai de la teva immensa llum. Oh el meu Astre estimat! Fascina'm de tal manera, que ja mai no em pugui sortir de la teva radiació.

Oh Foc devorador, Esperit d'Amor! «Vine a mi» perquè es produeixi a la meva ànima una mena d'encarnació del Verb: que jo sigui per a Ell una humanitat de recanvi en què Ell pugui renovar tot el seu misteri.

I Tu, oh Pare!, inclina't sobre aquesta pobra criatureta teva, «cobreix-la amb la teva ombra», i no vegis més que el teu «Fill predilecte, en qui has posat totes les teves complaences»

Oh els meus Tres, el meu Tot, la meva eterna Benaurança, Soledat infinita, Immensitat on em perdo! M'entrego a Tu com a víctima. Obriu-vos en mi perquè jo m'abismi en Vós, fins que tingueu en compte en la vostra llum l'abisme de les vostres grandeses.”

